

Oravecz Imre

ALKONYNAPLÓ*

(J.) Újból megjelent az életemben. Huszonhárom éve szenvedélyesen szerettem. Sokkal fiatalabb volt, mint én, szép, merész és az ágyban is rendkívüli. Zavart, lelkipurdalást okozott, hogy férje van, bár válófélben, és egy kisgyerek anyja. De nem ezért szakítottam vele. Azért számoltam fel a kapcsolatot, mert félttem a nagy korkülönbség miatt. Ez hiba volt, mert utána, vesztemre, egy nálánál is fiatalabb nőt vettem feleségül. Ő közben szült még két gyereket, és elvált. Még mindig nem hültem ki iránta, még mindig kívánom. És ő sem idegenedett el tőlem, kedves, szinte gyengéd hozzám. Ha találkozunk, megfogja a kezem, és hagyja, hogy megöleljem, de ha többet akarok, tapintatosan értésemre adja, hogy ne. Nem tudom eldönteni, hogy hanyatló testem taszítja-e, vagy e tekintetben megváltozott.

(Viber) Úgy kezdődött, hogy baj-e, hogy írok, nem, mit csinálsz most, semmit és te, most jöttem haza, milyen volt a napod, tűrhető, fáradt vagy, igen, de szeretem a munkám, mikor fekszel le, nemsokára, csak előbb vacsorázunk, jó éjszakát, neked is, jó reggelt, hogy aludtál, korán keltél, muszáj, mai programod, a szokásos, nem sok ez egy kicsit, de, és a holnapi, dettó, reggeli, bekapok valamit a kávé után, egyél rendesen és óvatosan vezess a csúcsban, otthon vagy már, a gyerekek is, mesélj róluk, hányan is vannak, ti mikor váltatok el, és ti, régen, azóta senkid, de, de nem volt igazi, emlékszel, mikor mi, nem, az nem akkor volt, hanem, tényleg, és te arra, hogy, arra nem, kiesett, hánykor érsz ma haza, olyan későn, este találkám van, egy barátnómmal, az más, nem hiányolnak majd a gyerekek, és a tiéid, az én esetem más, az enyéim nem velem élnek, az egyik már családot alapított, a másik, a kiskorú meg az anyjánál, nálam csak láthatáson, öltözz melegen, már hűvösek az esték, nem szeretném, ha megfáznál... és egy hét múltán arra eszméltünk, hogy anélkül, hogy az érzelmeinkről beszélünk volna, szerelmes üzeneteket váltunk egymással.

---

* A *Szekelyföld* szerkesztősége köszönti a 80 éves szerzőt.

(*Kései lángolás*) Az írtam nemrég, hogy még nem hültem ki J. iránt. Mit nem hültem ki? Udvarolok neki, szerelmes szavakat intézek hozzá a *viberen*, és csodák csodája, nem nevet ki, ellenkezőleg, viszonozza őket. De ennél is különösebb, hogy közben nem gondolok rá, ez az én koromban már képtelenség, de legalább is helytelen, sőt, egyáltalán nem gondolok a koromra.

(*Metafora*) J. egy gyönyörű mondattal lepett meg. Még nem szeretkeztünk, de ha megtörténik, kíváncsi, hogy – szó szerint idézem – *megismeri-e egymást a testünk*.

(*Szerelem*) Nem tudom, hogy a régi-e, új-e, vagy a kettő egyszerre. De mutatjuk a tüneteit, és ráadásul úgy viselkedünk, mintha most történe velünk először. Bódultan hívogatjuk egymást, lázasan *viberezünk*. Türelmetlenül várjuk, hogy találkozzunk, és úgy egyesülünk, mintha éretlen kamaszok lennénk, akik most fedezik fel a testüket.

(*Két J.*) Az egyik, akit könnyelműen elhagytam, a másik, akit újból megtaláltam. Az elhagyott zsenge, lányos és a képzeletemben él, a megtalált érett, asszonyos és valóságos, de egyszerre látom, hallom, érzékelem mind a kettőt, mikor magamévá teszem.

(*Elhessegethetetlen gondolat*) *Nekem nem, és nem érdekel, mások mit szólnak hozzá* – mondja J., mikor sokadjára már arra emlékeztetem, hogy öreg vagyok hozzá, és a világ gondoskodik róla, hogy ne feledkezzem meg erről. Jólesik, hogy büszkén vállal, de közben nem tudom elhessegetni magamtól a gondolatot, hogy biológiai okból milyen rövid lesz közös jövődönk.

(*23 év*) Ennyit éltünk egymás nélkül, más oldalán. Lehet ezt pótolni? Vagy mindent előrehozni, felgyorsítani, a hátralévő rövid időbe zsúfolni?

(*Szemléltetés*) J. kinyomtatta a telefonjáról és elküldte azokat az sms-eket, amelyeket az első héten váltottunk egymással. Különös látni, hogy szinte észrevétlen, mégis egyértelműen arról tanúskodnak: egy-

másra találásunk már akkor megkezdődött anélkül, hogy tudtunk volna róla.

(*Korlátozás*) Én 78, J. 53, de maximum 35-nek látszik. Még található korbán hozzá illő férfit. Van-e jogom szeretni őt, birtokolni, lekötni, megfosztani ettől a lehetőségtől?

(*Kettőzés*) Attól, hogy távol élünk egymástól, és nem tölthetünk együtt annyi időt, amennyit szeretnénk, telefonon részletekbe menően mindig felidézzük utolsó együttlétünket, és ilyenformán mintegy megkettőzünk.

(*Maturanda*) J. ballagási képét nézem. Nem mellkép, de nem is egészalakos. Fejtetőtől csípőtájjig mutatja őt. A kezeit nem foglalja magába. A jobb karja túlnyúlik lent, a balt eltakarja egy osztálytársa, aki kissé előtte megy. Harmatosan zsenge, de már kifejlett, kész nő. Magas homloka van, és két oldalt a vállára omlik hosszú haja. Értelmet sugárzó, gyönyörű az arca, nagy, kerek a szeme, és átható a tekintete. Nyitva a szája, mert énekel, vagy hallgat, de vágyón elnyílnak az ajkai. A két ponton enyhén előre álló fehér egyenblúz rendes méretű melleket sejtet, a fekete szoknya sávja darázsderékra simul. Szűz még, de látszik rajta, hogy már változtatni szeretne ezen az állapoton. Istenem, nyilallik belém, hogy belebolondultam volna már akkor, ha ismerem! Bár aligha mertem volna vele kikezdeni. Csak titkon imádtam volna, hiszen akkori magamhoz képest szinte még gyerek volt, és akár a lányom is lehetett volna. Borzasztó, de már – gyors számolás – 43 éves voltam, két nagy szerelmi csalódáson, három házasságon túl, és apa. Vajh csak vele korú lettem volna, vagy legalább valamivel fiatalabb! Persze lehet, hogy szóba sem állt volna velem. Vagy mégis? Darabig viszonzta volna az érzelmeimet, aztán ráeszmélt volna, hogy túl öreg vagyok hozzá, és kíméletlenül elhagyott volna. Aztán ugyanúgy zajlott volna az életem, ahogy zajlott, esetleg éppen ő lett volna az egyik nagy csalódásom. Csak annyi lett volna a különbség, hogy soha nem találtunk volna újból egymásra.

(*Időszúke*) J. szeretné, ha összeköltöznénk, és együtt élnénk. Én is, de kérdés, helyes-e, szabad-e egy-két évre. Nem hiszem, hogy nekem több van hátra.

(*Mulasztás*) J.-nak túl szoros a kapcsolata az exével. Szerinte nem, csak a legszükségesebbekre szorítkozik, a közös gyerekek okán. Féltekenység! Eleget kínzott életemben. Azt hittem, végleg leszámoltam vele. A szerelemmel kellett volna, egyszer és mindenkorra. Szerelem az én koromban! Groteszki! De még rosszabb lesz, ha szakít velem, ha elhagy. Szenvedek majd, szerelmi bánatom lesz. Öregember, akinek szerelmi bánata van! Abszurd! Olyan, mint reszkető fejű, elaggott légtornász a trapézmutatvány előtt. Ennél szánalmasabbat, nevetségesebbet elképzelni sem tudok.

(*Gyűrű*) Összekaptunk, telefonban. Min is? Már nem emlékszem, de kölcsönösen megbántottuk egymást. Mérgemben lehúztam az ujjamról a gyűrűt, és felszólítottam J.-ot, hogy ugyanezt tegye a magáéval, és küldje el nekem postán. Szégyellem. Úgy viselkedtem, mint egy kezdő, ifjú szerelmes, mint egy zöldfülű.

(*Szigor*) J. gyerekei ellenzik kapcsolatunkat, és arra várnak, hogy az anyjuk előbb-utóbb belátja képtelenségét és észhez tér. Szerintük természetellenes ilyen korú férfit szeretni. De annyira, hogy mentséget sem találnak neki?

(*Hiú illúzió*) Mielőtt J.-tal újból egymásra találtunk, azt hittem, a szerelemben legalábbis, megharcoltam már harcomat. Tévedtem. Döbentem látom, hogy ha J. kesztyűt dob, felveszem, és szembeszállok vele.

(*Váratlan hatás*) Kaliforniában egymás idegeire is mentünk J.-tal. Olyannyira, hogy azt hittem, hazatérve szakítunk. Nem ez történt. Viszállyaink nem elszakítottak egymástól, hanem jobban összekovácsoltak.

(*Üzenet*) J. egy reggeli összetűzésünk után ezt firkantotta egy *Alkonynapló*-bejegyzés hátlapjára az íróasztalomon: *Az, hogy itt ébred-*

tem, a világ legszebb dolga, veled Szajla az oázisom, és attól csodálatos, hogy itt csak mi vagyunk.

(*Távhő*) Szeptember közepe, délután 4, szokatlanul hűvös a levegő, a kinti hőmérő az ablakban csak 10 fokot mutat. Szürke, ellenséges az ég, viharos szél fúj, újí a még szürkébb felhőket, cibálja a fákat. Még nem fűtök, ennél fogva bent is hideg van. Borrego Springsre gondolok, ahol a nyáron két hetet töltöttünk egy volt láma-ranchon. Ott most reggel 7 van és 39 fok. Nem fekszem, de képzeletben felkelek. J. még alszik. Az északnyugati ablakhoz lépek, résnyire elhúzom a függönyt, és kitekintek. A nap még valahol keleten, Salton Sea felett, de kint már vakító fényzőn. Két reggeli kedvencünket pillantom meg a kopár udvaron, ahol itt-ott még megvannak az egykori karámszlopok, terelőkorlátok. Az egyik egy futókakukk, és nevéhez híven átfut rajta. A másik egy apró üregi nyúl, amely meg-megtorpanva galoppozik ahhoz a dinnyehéj-kupachoz, amelyet J. rakott ki neki tegnap este. Felemelem a tekintetem, és a hihetetlenül kék ég felé nyúló, közeli kőhegyekre nézek. A vörös, lila, hamuszürke, csupasz sziklákat már bőszen verik, hevítik a sugarak. A Palm-kanyonba is, ahol hajnalonta túrázni szoktunk, behatoltak, és végleg kiűzték az éjszaka maradékát, a menedéket nyújtó árnyékot. Így melegszen, több ezer kilométerre a sivatagtól – a dolgozószobámban.

(*Terv*) Először össze akartunk költözni, de J. elállt ettől a gyerekei miatt. Azzal biztatott, hogy másfél év múlva viszont lehetséges lesz, mert lánya, Z., aki a három testvér közül leginkább ellenzi frigyünket, akkor érettségizik, utána önállósítja magát, és külföldön folytatja tanulmányait. És másfél év nem sok, ki lehet bírni. Ki, de mégis sok, érveltem azóta többször. Olyannyira az, hogy fennáll a veszélye, hogy áltatjuk magunkat. A férfiak többsége ugyanis nem éri meg azt az életkort, amelyet eszerint nekem kellene ahhoz, hogy beleférjen ez az intervallum. Vagy tegyük fel, hogy mégis belefér, de mi van akkor, ha addigra annyira elélemedek, hogy önálló életre képtelenül, gondozásra szorulva öregotthonba kerülök? Abból áll majd a kapcsolatunk, hogy ott találkozunk időről időre?